

Вознесіння Господнє

(Лк.24,36-53)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

Христос серед нас!

Сьогодні ми святкуємо велике свято Вознесіння на небо Христа Спасителя. Після Воскресіння Христос являється своїм ученикам і цим переконує, що Він дійсно воскрес із мертвих і що Він тепер ближчий до них і до всіх народів.

Господнє Вознесіння не віддалить Його від тих, хто вірує в Нього: «Я з вами буду» - сказав Христос – «до кінця світу... і радості цієї не відбере від нас ніхто».

Ми віримо, що Ісус Христос вознісся на наше рідне небо, з якого на нашу землю лунає золотий промінь сонця, дощем поливає нашу рідну землю, своєю ласкою обгортає наш український народ – і оця віра найбільше наповняє наші серця радістю з приводу Вознесіння Господнього.

Нам було б дуже прикро і сумно, щоб нам тлумачили, що Христос після Вознесіння не на нашому небі перебуває, а десь на царгородському чи московському і нам треба туди перейти, щоб наблизитись до Христа. Довгі роки наш народ був поневолений і пригноблений, бо його увесь час запевняли, що тільки через московське або турецьке небо ми можемо наблизитись до Христа. Але в дійсності такого не може бути, бо Христос любить і наш український народ так як і другі народи. Христос сказав: “Де два або три зібрані в ім'я Моє, там і Я посеред них”.

Отже, дорогі мої, Христос чітко нам визначає, що ми повинні відкрити очі й зрозуміти, що ми не потребуємо посередництва чужих зверхників, щоб бути з Христом Спасителем.

Наш український народ стоїть перед Христом нарівні з другими народами, бо ми вже з'єдналися в одну Рідну Церкву, для того щоб

піднести і зрозуміти своє рідне життя, свою рідну мову, свою віру, свою освіту і свою багато тисячну культуру.

Перш, ніж входити в спілки і союзи з іншими народами, кожен народ повинен дорости, стати дорослим, стати самим собою, щоб уявляв вже з себе цілком самосвідому особу для об'єднання з другими, і лише тоді сам визначив цілком ясну і виразну співпрацю. Насамперед, кожний народ повинен стати вільним, повинен скинути з себе різні кайдани поневолення, бо тільки добровільне, а не примусове єднання, тільки єднання вільного з вільним є дійсне, достойне людей і націй, єднання. Тарас Шевченко вчить нас, що спочатку розкуйтеся і аж тоді єднайтеся.

Тільки Христова наука, тільки братерське об'єднання народу в свою Рідну Церкву дає найбільший твердий ґрунт для національного єднання, і це вже показує всьому світові приклад, коли Український народ, розсіяний по всьому світі єднається в свою Рідну Церкву – Помісну Українську Православну Київського Патріархату.

Коли кожний народ об'єднаний в свою Рідну Церкву, на чолі якої стоїть керманіч, який непохитно захищає права і віру своїх предків, лише тоді, може об'єднуватись з всесвітнім православ'ям, як рівний з рівним. Розкуйтеся, скиньте з себе кайдани поневолення, станьте вільними Христовими громадами і лише тоді єднайтеся.

Наш рідний народ поневолений, пригнічений за старих часів, позбавлений своєї Рідної Церкви, позбавлений своєї рідної мови, з полум'я світових заколотів виходить не з ганьбою, а зі славою, він підвищує свою національну свідомість, відновляє свою волю, відроджує свою Помісну Українську Православну Церкву Київського Патріархату.

Сьогодні Київський Патріархат Помісної Української Православної Церкви вже пригорнув до себе більше 15 мільйонів вірних, налічує п'ять тисяч Церковних Громад, які знаходяться під опікою 44-ох архієреїв на чолі з Святійшим Отцем нашим Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом.

Недрузи нашої Святої Церкви не тішаться нашими успіхами і стараються стати на перешкоді відродженню нашої прабатьківської Церкви. Чим сильнішою стає Помісна Українська Православна Церква

Київського Патріархату тим більше наступають всякі клеми, інтриги і заколоти проти нашої Святої Церкви та її Предстоятеля Святійшого Філарета – Патріарха Київського. Недруги Київського Патріархату протидіють успіхам збільшення впливу нашої Святої Церкви і використовують підступні, злочинні і навіть зрадницькі способи, щоб припинити повне відродження Української Церкви. На великий жаль, навіть незначна частина українського населення засліплена лудою амбіційності стає в ряди противників-руйнівників Помісної Церкви.

Наші діди та батьки вклали багато праці в розбудову Рідної Церкви, але потрібно ще багато зусиль і навіть може і багато ще страждань, щоб перемогти всі перешкоди на шляху до здійснення Остаточної Меті. Тож будьмо вірними заповітам наших батьків не зрадьмо ідеалів і мрій наших пращів, відкиньмо всякі спокуси амбіційності.

І ось чому, так як Христос перед стражданням, так і ми в ці тяжкі часи виробування звертаємось з щирим благанням до Господа Бога: “Отче, прослав народ наш, щоб і він прославив Тебе!”

Амінь.

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

Христос серед нас!

от. Віктор Полярний